

Compromís amb la llengua i cultura catalanes

L'escriptora santanyinera Antònia Vicens ha rebut aquest mes de juny a Barcelona el 54è Premi d'Honor de les Lletres Catalanes, reconeixement que atorga l'entitat Òmnium Cultural des de l'any 1969 a persones que destaquen per la seva trajectòria personal i labor intel·lectual a favor de la llengua i la cultura catalanes.

Antònia Vicens, premi d'honor de les lletres catalanes

↔ Josep M. Figueres *

El Palau de la Música Catalana s'aixeca de cop en veure enfilel el camí de l'escenari al president d'Òmnium Cultural, el professor X. Antich i a l'escriptora de Santanyí, de les Illes, de la cultura catalana. El parlament d'Antich fou interromput diverses vegades per l'aquiescència del públic en les afirmacions sobre la necessitat de lluitar per una llengua, amenaçada per

lleis com l'audiovisual, la necessitat que l'escola sigui el lloc d'aprenentatge en harmonia i que Òmnium estaria al costat d'una llengua, una cultura i un país.

Dues actrius i la ballarina Anna Serra, dirigides per Israel Solà, declamaren fragments autobiogràfics de la protagonista. Ho representaren sota una vela llatina immensa, símbol d'unió entre terres germanes amb un mar que uneix, i les seves intervencions, salpebrades amb un bolero, una jota... ja posaren el nus a la gola quan ens endinsarem en la vida d'una nena que volia

col·leccionar paraules, que volia escriure, i ho feia mentalment a les parets. Tota una vida ens era presentada amb un bagatge que és la crònica d'un temps: el turisme, la repressió política i social, la defensa de les costes i la natura, la immigració i les riuades de nous residents. Tota una vida explicant el que va veure amb novel·les i narracions, vivia les descripcions. Quan el seu estudiós **Sebastià Portell** feu la presentació, curta, sentida i documentada, explicà com una nina

de classe humil gràcies a la paraula escrita esdevé, com M. A. Capmany i **Montserrat Roig**, la cronista d'un temps i d'un país.

Antònia Vicens es torna a emocionar i el batec era el reconeixement a un orgull. Finalment, parlà amb contundència l'orgull de ser catalans, de ser membres d'una llengua i una cultura. Era fàcil la llàgrima

en l'emoció compartida. Les paraules d'Antònia Vicens han estat un ham on ens hem deixat anar agraïnt la feina feta. Quan l'escriptora reclamava constància i ho feia amb les paraules imatge: «Si ens fereixen la llengua, ens sagna l'ànima» i l'espectacle inicial ens hi va acostar. Quan va acabar, altre cop el Palau s'alçà i l'aplaudiment seguí fins que les notes d'*Els segadors* van canviar mans per cordes vocals...

* Professor de periodisme de la UAB